

Nedokáží-li se [Američané] zburcovat a jednoduše hlasovat pro prvního kandidáta za celou generaci, který se zavazuje hájit jejich zájmy, a hlasovat proti kandidátce, která se otevřeně chlubí tím, že udělá pravý opak (je libo milion dalších Syřanů?), jsou ztraceni.

Autor: Publius Decius Mus

Letošní volby snesou srovnání s **letem číslo 93**: buď vtrhnete do kabiny, nebo umřete. Možná umřete tak jako tak. Vy - nebo předák vaší strany - proniknete do kabiny, aniž byste uměl vzít za knipl nebo dokonce s letadlem přistát. Jistého není nic.

Kromě jediného: když se o nic nepokusíte, zemřete na beton. Když metaforu dotáhneme ještě dál: vláda Hillary Clintonové je jako ruská ruleta se samonabíjecí pistolí. S Trumpem přinejmenším dostanete šanci roztočit bubínek revolveru a zkusit své štěstí.

Obyčejnému konzervativci to jistě bude znít jako nemístné přehánění. Nemůže jít o tolik, protože nikdy nejde o tolik - snad jedině na stránkách **Gibbonových** knih. Konzervativní intelektuálové budou přesvědčeně tvrdit, že žádný „konec dějin“ nenastal a všechny možné scénáře vývoje lidstva zůstávají ve hře. Třeba i - podobně jako **Charles Kesler** - uznají, že Amerika prochází „krizí.“ Jaký ale je její rozsah? Skutečně může být tak zle, když po osmi

letech Obamy hrozí osm dalších Hillary – a konstitucionalističtí konzervativci přesto sprádají plány na obrodu našich milovaných ideálů? Cruz v roce 2024!

Nechci (víc než je zdrávo) kritizovat Keslera, který neprojevuje tolik neopodstatněného optimismu jako většina konzervativců, a který se alespoň správně ptá: Trump nebo Hillary? I když se jeho odpověď – „i kdyby (Trump) sestavoval svůj program zcela náhodně, byl by lepší než politika Clintonové“ – jeví jako bezdůvodně drsná. Ve skutečnosti Trump dospěl, i když ne úplně a ne vytrvale, ke správným odpovědím ve správných oblastech – imigrace, obchod a válka – hned na začátku.

Na moment ale zpomalme. Jedním z mnoha paradoxů poslední přinejmenším dekády je neochota být jen připustit možnost, že Amerika i celý Západ se dostaly na trajektorii směřující velice špatným směrem. Na jedné straně konzervativci pravidelně naplákají nad plejádou neduhů sužujících národ: rozpad rodiny, zločin či přebujelá, nákladná, vlezlá a netransparentní vláda. Mccarthismus politické korektnosti. Neustále se zvyšující daně a doprovázené stále mizernějšími službami a infrastrukturou. Neschopnost dovést války proti kmenovým protivníkům ještě pod úroveň třetího světa do vítězného konce. V katastrofickém stavu se nacházející vzdělávací systém chrlící děti s prázdnými hlavami, který na základních a středních školách nedokáže (nebo nechce) vnutit kázeň grázlům a na vysokých školách pak za tuto výsadu zatěžuje studenty šestimístným dluhem. A tak stále temněji dál a dál. Stejně jako při oné části mše, kdy se kněz ptá na vaše soukromé záměry, si doplňte libovolnou žalostnou skutečnost dokládající amerických úpadek a já vám ji bez námitek odsouhlasím.

Konzervativci vydají několik set milionů dolarů ročně na think-tanky, časopisy, konference, stipendia apod., které slouží především jako platforma pro nekonečné stížnosti na to či ono. A přesto jsou právě tito konzervativci v jádru strážci statusu quo. Jistě, rádi by změnili pár věci. Rádi by prosadili přijetí svých oblíbených myšlenek – daňové odpočty pro rodiny s více dětmi atp. často to skutečně jsou dobré nápady. Ale opravdu zásadní? Jdou až na dřev našich problémů?

Jestliže se konzervativci ohledně významu ctnosti, morálky, náboženské víry, pevnosti charakteru a dalších vlastností jednotlivce nemýlí; jestliže mají pravdu ohledně sexuální morálky a toho, co jsme si zvykli nazývat „rodinnými hodnotami;“ jestliže mají pravdu i v přiřazování důležitosti výchově coby nejlepšího způsobu vštěpování dobrého charakteru a osvojení si základů, které západnímu člověku po tisíciletí definují poznání; jestliže se nemýlí ohledně společenských norem a veřejného pořádku; pokud mají pravdu s klíčovou rolí podnikavosti, píle a šetrnosti pro zdravé hospodářství i společnost, jestliže mají pravdu ohledně ducha drtícího působení paternalistické nabobtnalé vlády a jejího pohlčení občanské společnosti a náboženských institucí, pokud mají pravdu s nevyhnutelností silné obrany a zodpovědného vedení na mezinárodní scéně – jestliže je správný jimi kladený důraz na zdraví a dokonce samé přežití národa, pak nutně musejí věřit – nebo ne? – že se *řítíme do propasti*.

Konzervativci však zcela očividně ničemu podobnému nevěří, necítí naléhavost situace a akutní potřebu změnit směr a vyhnout se tak pádu do propasti. **Nedávný článek** Matthewa Continettiho to jasně dokládá – skoro jako by vznikl na „objednávku“ na podporu tohoto tvrzení. Continetti se pouští do zkoumání „stavu Ameriky“ a nachází četné nedostatky. Jaká ale navrhuje řešení? Standardní litanii „konzervativních“ „řešení“ s povinnými zmínkami o decentralizaci, federalizaci, „občanské obrodě“ a – jak jinak! – Burkeovi. Což jinými slovy znamená pro konzervativce typickou kombinaci zbytečného a nevhodného s utopickým a neuskutečnitelným. Decentralizace a federalismus jsou sice fajn a jako konzervativce je plně podporují, jak ale mají zachránit nebo jen smysluplně vylepšit Continettim popisovanou Ameriku? Co zможou proti přílivové vlně dysfunkce, nemravnosti a korupce? „Občanská obroda“ by jistě prospěla, ale zní to trochu jako doporučit pacientu s rakovinou zdraví. Nějak jsme přeskočili jeden či více kroků. Jak máme této „obrody“ *dosáhnout*? Zbožně si přát uskutečnění tautologie se jen stěží dá nazvat strategií.

Continetti bezděky naráží na poněkud nadějnější přístup, když píše o „prosazování ‚národních zájmů za hranicemi a národní solidaritou doma‘ prostřednictvím omezení výdajů na zahraniční politiku, ‚podporou dělníků zápasících s následky globalizace‘ a nastavení ‚výše daní a tempa imigrace‘ směřujících k utužení sociální soudržnosti.“ Nápadně mi to připomíná trumpismus. Formulace si však Continetti vypůjčuje od **Rosse Douthata** a **Reihana Salama**, kteří oba podobně jako on důrazně (chtělo by se říct takřka fanaticky) vystupují proti Trumpovi. Na rozdíl od Keslera alespoň přiznávají Trumpovi zásluhy za správné postoje v nejdůležitějších otázkách. Paradoxně pro něj však hlasovat nebudou, zatímco Kesler naznačuje, že by udělat mohl. Vcelku střízlivě by se tak Keslerovo esoterické vyjádření podpory Trumpovi dalo brát jako nevyslovené přiznání, že krize je skutečně závažná. Od claremontského stipendisty obecně očekávám vyšší míru prozíravosti než od většiny konzervativních intelektuálů, takže jsem rád, že v tomto případě byla má očekávání naplněna.

Přesto se ale musíme ptát: čím si vysvětlit **pollyannovský** postoj tolika ostatních? Mám tím na mysli přesvědčení, že „doba je zlá – ale ne tak zlá, aby nastal čas přemýšlet o něčem skutečně odlišném.“ Logicky si musíme odpovědět, že v soukromí svého srdce nevěří první části formulky. Pokud tomu tak skutečně je, měli by si uložit bobříka mlčení. Nabízejí se i osobní materiální důvody, zatím si však toto vysvětlení ponechejme v záloze, dokud se nevyoprádáme s ostatními eventualitami.

Ať už je příčinou rozporu cokoliv, o jeho existenci nelze ani na moment pochybovat. Logicky není možné současně zastávat konzervativní kulturní, ekonomické a politické pozice – tedy trvat na tom, že naše současná levicově liberální realita a její směřování není slučitelné s lidskou přirozeností a nutně oslabuje společnost – a zároveň věřit, že věci mohou více méně pokračovat v zaběhnutých kolejích, ideálně – i když nikoliv nezbytně – s nějakou tou konzervativní úpravou tu nebo onde.

Řekněme si to narovinu: jestliže se skutečně domníváte, že věci mohou pokračovat ve stejném kurzu bez zásadní změny, pak vlastně fakticky uznáváte *pomýlenost konzervatismu*. Pomýlenost filozofickou, ohledně lidské přirozenosti, povahy politiky i navrhovaných řešení.

Protože v prvé řadě je dnes jen hrstka těchto řešení uplatňována. Zadruhé se levice těchto pár vlaštovek, často s pomoci konzervativců, snaží ze všech sil zlikvidovat. A zatřetí se celý Západ dlouhodobě posunuje stále více doleva a neustále se vzdaluje tomu, co všichni považujeme za konzervatismus.

Je-li vaším řešením – stejně jako Continettiho, Douthata, Salama a mnoha dalších – aby konzervatismus pokračoval v nastaveném kurzu (další časopis rozvíjející programové body, další článek o sociální reformě, další půldenní seminář na téma štíhlejší veřejné správy, další návrh na daňové úlevy), přestože už přinejmenším půlstoletí stále ustupujeme, pak mlčky přiznáváte, že na vaší proklamované politické filozofii vlastně ani tolik nezáleží a že civilizace bude pod správou levice v přijatelně dobrých rukou. A že levičáctví je *pravdivější* a lepší než konzervatismus.

V duchu vysokoškolského marxismu tito lidé jistě odpovědí – ale naše návrhy nikdy nebyly doopravdy vyzkoušené! Naše myšlenky jsou tady a čekají, až je někdo uvede do praxe! Na to musím odpovědět: ne, tak to není. Řada konzervativních řešení – především sociální reforma a boj se zločinem – byla vyzkoušena, osvědčila, ale přesto přese všechno celkový trend nijak nevychýlila. Míra zločinnosti sice z vrcholků poloviny 70. a počátku 90. let 20. století poněkud poklesla, ale přesto zůstává podstatně vyšší, než byl americký standard předtím, než liberálové v polovině 60. let ovládli systém trestní spravedlnosti. Dnes navíc kriminalita navzdory bezzubým konzervativním stížnostem znovu rychle roste. A jak se tento dočasný pokles zločinnosti (nebo i zneužívání dávek) promítl na celkovém trendu? Levicová smršť valící se na nás ze všech stran se nijak neutišila, spíše naopak. Všechna vaše (naše) vítězství měla jepičí život.

Co je ovšem důležitější – čeho konzervatismus dosáhl v *poslední době*? V posledních řekněme 20 letech? Odpověď – která podle všeho zní: „ničeho“ – jako by dodávala na věrohodnosti obhajobě o „nevyzkoušenosti našich idejí.“ Má to jen jeden háček – titíž konzervativci, kteří tyto ideje vytvářejí, je mají za úkol „prodat“ širší veřejnosti. Jestliže nebyly „jejich myšlenky vyzkoušené,“ čí je to vlastně vina? Celý podnik Konzervatismus s.r.o. čpí selháním. Jediným novějším „úspěchem“ totiž zůstává jeho sebezáchova. Konzervativní intelektuálové do omrzení vychvalují „podnikatele“ a „tvůrčí destrukci.“ *Nebojte se neuspět!*, vyzývají byznysmeny. *Nechte o sobě rozhodnout trh!* Kromě, ehm, nás samotných. Nebo snad jejich opravdovým trhem není politické kolbiště, ale shromažďování peněžních příspěvků?

Důležité jsou ale jen tři otázky. Zaprvé, jak špatné to doopravdy je? Zadruhé, co udělat hned teď? A zatřetí, co dělat v dlouhodobější perspektivě?

„Odpověď“ Konzervatismu s.r.o. na tu první v současném stavu můžeme klidně pustit z hlavy. Pokud konzervativci stojí o vážně míněnou diskusi, nabízím se jako dobrovolník. Jediným řešením „subjektivní jistoty“ je vypravit na **agoru**. Když jsem se o to ale pokusil – v blogu který Kessler zmiňuje – setkal jsem převážně s nevěřícími reakcemi: Jak to vůbec může říct?! Jak může někdo na první pohled z naší třídy (konzervativních intelektuálů) Trumpa nejen *podporovat* (byť třeba jen vlašně), ale dokonce pro to *mít důvody*?

Jedním z do větší hloubky se pouštějících argumentů v *Journal of American Greatness* bylo, že někdo jako Trump mohl povstat jen ve zkažené republice a zkažených časech. Tím víc ovšem člověka zarazí, že pozorovatelé nejméně zděšení Trumpem projevují největší odpor k tomu alespoň se zabývat myšlenkou, že naše republika umírá. Tato teze jim přijde natolik přitažená za vlasy, že její vyvrácení není třeba věnovat vážnější pozornost.

Totéž zřejmě platí i o tvrzení, že v letošních volbách jde o všechno. Musím poznamenat, že sám jsem o poznání pesimističtější než mí (bývalí) kolegové z JAG, a přestože jsme při debatách, kdy jsme v zásadě shodovali, často používali panovnické „my,“ tady mluvím jen za sebe.

Jak se vám osobně vedlo v posledních dvou desetiletích? Pokud patříte k davoské třídě nebo blízko ní, nejspíš velice dobře. Patříte-li k poddruhu konzervativního intelektuála či politika, přijal jste – snad ani ne vědomě, ale zcela neomylně – své místo na soupisce týmu Washington Generals (basketbalový tým, jehož „úkolem“ bylo v exhibičních kláních pravidelně podlehnout Harlem Globetrotters – pozn. překl.) americké politiky. Vaším úkolem je nastoupit k utkání a prohrát ho, zůstáváte ovšem nedílnou součástí představení a slušně vám za to platí. Když už se někdy ocitnete mezi vítězi, pak jedině jako zchytralý pomocník davoské oligarchie, který přináší ospravedlnění otevřených hranic, nižších mezd, outsourcingu, 1] rozebrání průmyslu, kapitulace při vyjednávání obchodních smluv a nekonečných, nesmyslných a prohraných válek.

Všech šestnáct Trumpových soupeřů z republikánských primárek by bylo zárukou pokračování téhož – stejně jako jí je zvolení Hillary Clintonové. To by bylo dost špatné samo o sobě. Ale republikáni alespoň na celkovou kulturní a politickou proměnu „jen“ reagují. Jejich „odpor“ sice bývá s železnou pravidelností neúčinný a nezřídka by si jej náhodný pozorovatel mohl splést s podporou, ale republikáni nepřicházejí s nesmysly typu 32 „pohlaví,“ používání mužských či ženských záchodků podle vlastní volby, státem hrazené zdravotní pojištění, podlézání Íránu, „islámofobie“ nebo Black Lives Matter. Jen je pomáhají schválit.

Hillary v Bílém domě prošlápne plyn celého levicově progresivního programu až na podlahu – a přidá k němu položky, které si jen hrstka z nás zatím dokáže představit i v těch nejhorších nočních můrách. A to ještě není to nejhorší. Nevyhnutelně bude totiž tato akcelerace doprovázena pomstychtivou perzekucí odporu a disentu s intenzitou dosud na údajně liberálním Západě vídanou jen v „nejpokrokovějších“ skandinávských zemích či nejlevicovějších koutech Německa a Anglie. Už dnes vidíme předobraz v cenzuře prováděné stoupenci davoské oligarchie v sociálních médiích; v bezostyšném přívalu propagandy valícím se z mainstreamových médií; a ve společensky likvidačních kampaních – prováděných prostřednictvím médií sociálních za povzbuzování těch klasických – „bojovníků za sociální spravedlnost“. 2] Totéž se projevuje v Obamově do očí bijícím zneužívání IRS k šikaně politických oponentů, přizívované aktivním popíráním médií a kolektivním pokrčením ramen všech ostatních.

Bylo by pošetilé domnívat se, že cokoliv z výše popsaného by se za vlády Hillary zpomalilo, zastavilo nebo zaznamenalo cokoliv jiného než exponenciální nárůst. Ještě pošetilejší by bylo

doufat, že doposud neúčinná konzervativní opozice by jako mávnutím kouzelného proutku našla pevnou páteř. Už přinejmenším dvě generace nálepkuje levice každého napravo od sebe jako nacistu. V posledních několika letech se tento trend dále vyostřil, také díky pomoci oné části pravice, která si podle všeho nálepku zaslouhuje – a dokonce po ní prahne. Neexistuje nic, čeho by se moderní konzervativce bál víc než obvinění z rasismu, takže kapesní nacisté alternativní pravice jsou pro levičáky nebeskou manou – jakkoliv vcelku zbytečnou: levice nám nadávala do nacistů dávno předtím, než někteří Trumpovi fandové začali po Twitteru šířit vtipy zesměšňující holokaust. A jak člověk naloží s nacistou – tedy protivníkem, který ho nepochybně chce zničit? Nehledá kompromisní řešení, ani ho nenechá na pokoji. Rozdrtí ho.

Co vlastně můžeme ztratit, když se rozhodneme bránit,? Jen naše dresy Washington Generals – a výplatní pásky. O ty ale přijdeme tak jako tak. Jednou z mnoha věcí, které „pravice“ pořád ještě nechápe, je následující skutečnost: levice dospěla k závěru, že tohle představení už se dá bez velkých obav stáhnout. Usoudili, že křoví už nepotřebují a pro příště se rádi obejdou bez těchto předstíraných střetnutí, kde mají obě strany jakoby šanci, i námahy s tímto divadlem spojené.

Pokud jste si náhodou nevšimli, naše strana už od roku 1988 neustále prohrává. Dokážeme vyhrát ve volbách v polovině volebního období, ale k ničemu nám to není. Říkejme tomu třeba Hannibalova vítězství. Poté, co Kartaginec slavně zničil římská vojska u Kann, odmítl vydat rozkaz k pochodu na slabě bráněný Řím, což jeden z velitelů jeho jízdy komentoval slovy: „Umíš sice zvítězit na bitevním poli, ale neumíš toto vítězství zužitkovat.“ A s výjimkou nijakých 50,7% v roce 2004 my už ani žádná velká vítězství vybojovat nedokážeme.

Systém je totiž pevně nastaven v náš neprospěch. Zmíním tři příklady. Zaprvé se ocitly instituce utvářející mínění – především univerzity a média – pevně v rukou nepřátel. Vystupují nejen proti všemu, co je pro nás důležité, ale stále víc i proti naší existenci samotné. (Jak jinak totiž chápat válku proti „cisgenderismu“ 3] – dříve známém jako „přirozenost“ – či údajnému „bělošskému privilegii“ venkovských balíků na mizině?) Kdyby to snad někomu během posledních 50 let nedošlo, kampaň posledních dvou let musela ohledně zaujatosti inteligence – včetně všech orgánů šířících její propagandu – otevřít oči i těm nejzatrvelejší. „Konzervativní“ média jsou proti této hlásné troubě sotva znatelným šepotem, který nelze při hluku příhodně nazvaného „megafonu“ v podstatě slyšet.

Zadruhé se naši washingtonští Generálové sami cenzurují a absurdně si svazují ruce za zády. Lenin prý jednou řekl, že „nejlepším způsobem kontroly nad opozicí je sám se postavit do jejího čela.“ Ale kdo by se s opozicí, jako je ta naše, vůbec obtěžoval? Naši „vůdci“ a „opONENTI“ se mohou přetrhnout, aby do puntíku dodržovali sabotující pravidla, která jim nastavila levice. I zbití psi projevují více *thymu*.

Zatřetí – a nejdůležitěji – nepřetržitý dovoz cizinců z třetího světa bez jakékoliv tradice, zájmu i zkušenosti s tím, co znamená svoboda, posouvá rovnováhu voličstva s každým volebním cyklem doleva, směrem k demokratům, dále od Republikánské strany, republikánských zásad i americké tradice. Stejně jako obyvatelstvo země coby celek, pochopitelně, což je dále

prohlubuje dva výše popsané trendy. V tomto hledejme nejhlubší příčinu toho, že levice, demokraté i z příslušníků obou stran složená junta (odlišné, ale v nemalé míře se překrývající kategorie) věří, že mají na dosah trvalé vítězství, které nadobro skoncuje s nutností předstírat úctu k demokratickým a ústavním jemnostkám. Bohužel se nemylí.

Proto také přistupují k otevřeným hranicím jako k „absolutní hodnotě,“ „zásadě,“ která – dojde-li na střet několika „zásad“ – dostává přednost před všemi ostatními. Jestli to snad není dostatečně jasné, zvažte následující. Trump je nejliberálnějším republikánským kandidátem od Thomase Deweyho. Od konzervativní ortodoxie se odklání v tolika bodech, že je v redakci *National Review* počítají doted'. Zůstaňme ale jen u nejdůležitějších otázek, kolem kterých se točí jeho kampaň: ohledně obchodu, globalizace a války je Trump nalevo (podle konvenčních kritérií) nejen od své vlastní strany, ale dokonce i své demokratické soupeřky. A přesto jsou levice a junta se způsobilými konzervativci zajedno ve svém – zoufalém – odhodlání nejen Trumpa porazit, ale naprosto ho zničit. Co se to tady děje?

No jistě – zůstává ještě *tamta* otázka. Nedotknutelnost masové imigrace se stala oním tajemným pojivem americké vládnoucí a intelektuální třídy. Jejich důvody se do jisté míry liší: levice a demokraté se tímto způsobem snaží nabýt trvalou volební většinu. Mnozí z nich také uvěřili akademicko-intelektuální lži, že nenapravitelný americký rasismus a zlo nelze odčinit jinak než nekonečným navyšováním „rozmanitosti.“ Junta pochopitelně prahne po stále lacinější a poddajnější pracovní síle a snaží se také o ospravedlnění a odvedení pozornosti od svého bohatství a moci předstíráním, že pro otevřené hranice horuje z jakési *noblesse oblige*. Republikáni a „konzervativci“? Obě skupiny se tímto způsobem samozřejmě preventivně brání nařčení z „rasismu.“ U druhých jmenovaných to dává aspoň jakýs takýs smysl: nikdo z týmu Washington Generals nemůže nastoupit na palubovku – tím méně si pak zpeněžit šek – zatímco mu nad hlavou jako temný mrak visí toto šarlatové písmeno. U prvních jmenovaných však jejich kněžská milost přímo škodí jejich světským zájmům. Skutečně upřímně věří, že správně vytvořená podnikatelská zóna nebo zákon o soukromých školách zázrakem u 50,01% nových voličů konečně odhalí jejich skrytý „přirozený konzervatismus,“ jakmile se ocitnou u volebních urn? Nikde k tomu zatím nedošlo a nic ani nenasvědčuje tomu, že by se tak v budoucnu někdy stalo. To však republikánům nebrání v nadšeném prozpěvování refrénu: víc, víc, víc! Ať už prohrají sebevíc voleb, ať už přejde natrvalo pod nadvládu demokratů sebevíc okrsků, ať už překročí jejich zisk hlasů imigrantů 40% jakkoliv zřídka (nebo spíš nikdy), odpověď se nemění. Podobně jako u Angely Merkelové po každém dalším znásilnění, střelbě, výbuchu nebo mačetovém útoku – „víc, víc, víc!“

Není to nic jiného než šílenství a chování strany, společnosti, země, národa a civilizace, kterým už se nechce žít. Trump se tomu jako jediný z kandidátů na vysoký úřad v tomto nebo v posledních (přínejmenším) sedmi volebních obdobích vzepřel a jasně řekl: Chci žít. Chci, aby žily moje strana, moje země, můj národ. Chci s tímhle šílenstvím skoncovat.

Jasně, Trump je horší než nedokonalý. No a? Můžeme až do omrzení lamentovat nad chybějícími velikými státníky, kteří by se zabývali zásadními problémy doby, nebo — ještě lépe— je spojili. Od trojího selhání Pata Buchanana se objevilo pár kandidátů, kteří měli vždy jeden dílek odpovědi: Dick Gephardt o obchodu, Ron Paul o válce a Tom Tancredo ohledně

imigrace. Přesto ze všech politiků nedávné minulosti – velkých státníků, nebezpečných demagogů i ukňouraných trpaslíků – jen Trump-kašpar nejenže rozpoznal všechny tři díly a její zásadní propojení, *ale byl s nimi schopen dojít k vítězství*. Domnělý kašpar se tedy ukázal rozumnější – projevil více moudrosti – než všichni naši moudří a spravedliví, kteří proti němu tak sverpě vystupují. Měli by se kvůli tomu stydět – že je jejich selhání namísto toho jen zatvrdila, budiž dalším důkazem jejich pošetilosti a pýchy.

Sami ji nazývají „stálostí“ – oddaností „konzervativním zásadám,“ vybroušených pro prezidentské volby 1980 domácími bůžky předních konzervativních think-tanků. Stálost vyššího řádu představovaná službou zájmům národa jim patrně mnoho neříká. V dobách, kdy měla Amerika k dispozici nekonečný, prázdný světadíl a její hospodářství rostlo takřka skokově, snad bylo vysoké tempo imigrace rozumné. (Možná – **přinejmenším Ben Franklin by jistě nesouhlasil.**) Od první světové války to však v žádném případě nedává smysl. V desetiletích následujících po druhé světové válce volný trh americkým dělníkům nepochybně nesmírně prospěl, ale mezník klesajících výnosů jsme minuli už hodně dávno. Válka v Zálivu 1991 byla strategickým triumfem amerických zájmů. Nic podobného však už nelze říct o žádném z následných konfliktů. Konzervativci to buď nevidí – nebo, což je mnohem horší, to sice vidí, ale přesto přistupují k jedinému politickému předákovi, který představuje skutečnou výzvu statusu quo (více imigrace, obchodu i válek) jako k jakémusi jedinečnému zlu.

Trumpova prostořekost je ve skutečnosti pro konzervativce požehnáním – můžou svůj veřejně projevovaný odpor připsat na vrub jeho zjevných slabin a ignorovat či zlehčovat jeho nepoměrně významnější silné stránky, které by měly být ještě zjevnější, ale ve zkažených časech se dají záměrně zamížit neustálým omíláním jeho nedostatků. Že na nich postaví svou kampaň levice, se dá očekávat. Ale proč ji pravice následuje? Někteří – hrstka – jistě upřímně věří, že Trump není způsobilý pro prezidentský úřad. **David Frum**, odedávna skeptický k imigraci, a postupem času stále menší „jestřáb“, jistě nelže, když říká, že přestože souhlasí s velkou částí jeho programu, nedokáže skousnout Trumpa jako člověka. Máme však u většiny ostatních *#NeverTrumpers* (NikdyTrumpistů) odbýt jako náhodu, že také jakoby náhodou vyznávají zásadu *Invade the World, Invite the World* (Obsadte vojensky svět a následně si ho pozvěte do „obýváku“)?

Další otázka nadnesená *JAG*, která zdá se nevyvolala vážnější pokusy tvrzení vyvrátit, zní, jestli ve zkorumpované době není třeba řekněme... „tlučhuby,“ aby pozvedl hlavu nad rámus Megafonu. My – nebo já – jsme spekulovali, že ano. Představme si, že by se objevil vysoce charakterní státník – důstojný, srozumitelný, zkušený, erudovaný – pravý opak všeho, co konzervativci údajně nesnášejí na Trumpovi. Dokázal by tento hypotetický ideál zvítězit na stejných programových bodech jako Trump? Postavili by se za něj konzervativci? Já ano, i kdyby to byl demokrat.

U nás na planetě Zemi tato divoká fantazie alespoň odpovídá na otázku, co dělat teď. Otázka na její logický přívěsek – bude to k něčemu – není ani zdaleka tak jasná. „Tím“ mám na mysli trumpismus, široce vymezený jako zabezpečené hranice, ekonomický nacionalismus a zahraniční politika dle hesla „Amerika na prvním místě.“ My Američané jsme v nekonečné

pošetilosti vlastními skutky zaseli v naší zemi rozkol hloupou imigrační, hospodářskou i zahraniční politikou. Míry jednoty, jaké se Amerika těšila před uchopením moci juntou obou stran, už lze jen sotva kdy dosáhnout.

Přesto ale můžeme oproti stávajícímu stavu leccos vylepšit. Ze všeho nejdřív musíme přestat dál kopat jámu, v které jsme se ocitli. Konec dovozu chudoby, zločinu a cizích kultur. Naše instituce jsou zásluhou levice nastaveny tak, že jim asimilace nejen vůbec nejde, ale dokonce samotnou myšlenku sabotují. Měli bychom se to pokusit změnit, ale kvůli železnému stisku, v němž levice svírá všechna centra vzdělávání a kultury, to připomíná pokusy zavést demokracii v Rusku. Možná pěkný záměr, ale nedělejte si velké naděje a nevynakládejte svůj čas a prostředky nerealisticky.

Na rozdíl od toho by prostá zeď na hranici a vynucování platných imigračních zákonů pomohly nesmírně, jelikož by to odřízlo příliv nově příchozích, který udržuje při životě etnický separatismus a povzbudilo používání angličtiny a amerických norem na pracovištích. Navíc tato opatření sladí ekonomické zájmy a (snad) založí solidaritu mezi pracující, nižší střední a střední třídou všech ras a etnických skupin. Totéž lze říci o Trumpově obchodní politice a protiglobalizačním směřování. Koho zajímá, jestli produktivita klesne o pár bodů nebo se naše už tak dost ospalé HDP zaboří ještě trochu hlouběji do polštáře? Skoro všechen růst posledních 20 let beztak připadnul juntě. Za současné situace by bylo lepší spravedlivěji rozdělit o něco málo menší kousek koláče, než ho zvětšovat – jen aby devět z deseti kousků nejprve putovalo k vládě a jejím rentiérům a ten zbylý ke stále stejným čtyřem průmyslovým odvětvím a 200 rodinám.

Bude to fungovat? Zeptejte se pesimisty a dostane pesimistickou odpověď. Takže se neptejte takto, ale raději: stojí to za pokus? Existuje lepší alternativa? Nedokážete-li říci rozhodné „ano,“ buď patříte k juntě, jste hlupák, nebo konzervativní intelektuál.

A co když to fungovat nebude? Dospěli jsme k závěru, že většina „konzervativních“ protitrumpistů je v orwellovském slova smyslu objektivně pro Hillary. Co ti zbylí z vás? Pokud si uvědomujete nebezpečí, které tato žena ztělesňuje, ale nedokážete zkousnout Trumpa – zamysleli jste nad vzdálenější budoucností? Možnosti jsou podle všeho následující: císařismus, odtržení/rozpad, kolaps nebo manažerský **davoský liberalismus**, kam až oko dohlédne... který, jelikož každé dílo lidských rukou nakonec zaniká, někdy v budoucnu uvolní místo některému ze tří výše nastíněných scénářů. Vlastně tu hádám pro skutečné odvážné snílky ještě zbývá Druhá americká revoluce, která obrodí konstitucionalismus, omezí velikost vlády a nastaví horní hranici daně z příjmu na 28%.

Ale pro ty střízlivější: dokážete po Trumpově porážce nastínit věrohodnější dlouhodobější budoucnost než jeden ze čtyř výše naznačených scénářů? Ani já ne.

Letošní volby jsou zkouškou – podle mého soudu poslední – zda v tom, co bývalo jádrem amerického národa, zbylo ještě něco **virtù**. Nedokáží-li se zburcovat a jednoduše *hlasovat* pro prvního kandidáta za celou generaci, který se zavazuje hájit jejich zájmy, a hlasovat *proti* kandidátce, která se otevřeně chlubí tím, že udělá pravý opak (je libo milion dalších Syřanů?),

jsou ztraceni. Možná si svůj neblahý osud nezaslouží, každopádně ho však budou muset snést.

Poznámky:

1] Outsourcing („out“ - vnější a „source“ - zdroj): Při outsourcingu organizace opouští některé činnosti, které pro ni následně zabezpečují třetí strany, protože je dokáží dělat levněji, rychleji a lépe. Pokud jsou tyto strany umístěny v zahraničí, dochází k offshoringu. Vyras „offshoring“ se také používá pro označení tzv. daňových rájů. Outsourcována může být jak výroba a její části, tak služby, přičemž oba přístupy se liší složitostí a zejména požadavky na kvalifikaci pracovní síly. Jednotliví účastníci outsourcingového vztahu v něm prosazují své odlišné zájmy. Outsourcing je třeba chápat jako součást strategického řízení. Citováno z Jiří Dvořáček, Ladislav Tyll: *Outsourcing a offshoring podnikatelských činností*. C.H. Beck 2008.

2] SJW: Social Justice Warriors - obdoba našich „sluníčkářů“ nebo německých „Gutmenschen“.

3] „... cisgenderismus. Nejedná se o změněnou pohlavní identitu, ale jen o projevy, které nejsou v souladu s kulturně očekávanou pohlavní rolí. Takže muž pletoucí svetr by zřejmě v našich podmínkách byl cisgender, zatímco v Norsku mužem, který se chová v rámci tamních kulturních norem. Je chybou takové jednání patologizovat. Nicméně i tito lidé se setkávají s transfobickými předsudky.“ Citováno z MUDr. Ivo Procházka, CSc.: *Právo dětí na sexuální orientaci a pohlavní identitu*, Colourplanet.cz 19. května 2013.

Úvaha Publia Decima Muse The Flight 93 Election vyšla na stránkách The Claremont Institute 5. září 2016.